

[Aksel Larsen.]

Raad i Kommune- og Amdsraad har indtaget nøjagtig den Stilling til alle Forslag om Optagelse af Laan ogsaa til produktive Formaal. Nu kommer det ærede Medlem her og siger: Nej, nu skal vi have et Laan til 4 pCt.s Rente, til Trods for at man hidtil har levet højt paa Agitationen for, at Kapitalen skulde stilles rentefrit til Raadighed o. s. v. Og hvad er Formaalet? Ja, Formaalet er, at de formuende Medborgere, der i det væsentlige kommer til at svare den her foreslaaede Skat, som skulde indbringe i alt 47 Mill. Kr., skal fritages for Beskatning og i Stedet for opfordres til velvilligst at stille Pengene til Raadighed mod at faa dem tilbagebetalt og faa Rente af dem, saa længe de skal undvære dem. Det er Formaalet med det ærede Medlem Hr. Frits Clausens Optræden i denne Sal. Det er udmærket, at vi kommer ind i en Situation, som stiller os over for Nødvendigheden af at maatte tage skarp Stilling der, hvor visse Folk hidtil har ladet sig nøje med Agitation og fede Floskler. Det ærede Medlem Hr. Frits Clausen og hans Parti befinder sig i den Situation, og den har været yderst oplysende.

Frits Clausen: Den højtærede Minister bærede mig med at kalde mig en Illustration paa, saa vidt jeg husker, en Rigsdagsmand, der taler om Ting, han ikke forstaar. Tænk, findes der virkelig saadanne Rigsdagsmænd? Saa skal de skam ogsaa have en Illustration, men mon man ikke kunde finde en smukkere Illustration end min Ringhed? (*Aksel Larsen:* Aa jo!). Naa ja. Den højtærede Minister skulde prøve paa at nedsætte et Udvalg til at finde en saadan. Aarsagen til denne Titulation af min ærede, men ellers saa ringe Person var min Hentydning til den Pantsættelses- og Laanepolitik, der efter mine Udtalelser dækker store Pengekrav i Stat og Kommune. Vil den højtærede Minister virkelig paastaa, at dette ikke er Tilfældet? Man tager ogsaa Skat ind, man gør begge Dele, saa man næsten intet faar at dele mere. Men hvis en Virksomhed skal i Gang her i Danmark, saa skal der tages Laan, og hvis den er i Gang, saa maa den forrente sine egne Laan, store Kommunelaan, Amtslaen og, saa vidt jeg ved, ogsaa Statslaan. Jeg synes dog, jeg mindes noget om, at noget af det vigtigste, der foregik paa Rigsdagen i den forløbne Vinter, var, at man laante 60 Mill. Kr. Det var efter Septemberkrisen 1938. Da var det ikke usund Økonomi at laane, men nu, hvor der pludselig opstaar en meget

forværret Situation, og hvor Regeringen ingen Penge har, hvor den ikke engang kan faa disse Skatter hurtigt nok ind, ja, da er der ingen Udvej. Nu er det en usund Økonomi at laane i en pludselig Situation, der kræver Penge lige med det samme!

Mit Forslag om en Afgift af de lønnede repræsentative Stillinger fandt heller ikke Ministerens Bifald. Det gav for lidt, mente man. Men skulde man ikke alligevel tage disse Smuler med? Der er jo ingen, der ved, hvor meget det kan blive, lige saa lidt som der er nogen, der ved, hvor meget der kan komme ind paa Chokolade, Kaffe og Tobak. Det vilde dog være et udmærket Eksempel paa Borgersind, hvor lidt der saa end kom ind. Jeg tror nu godt, at man uden større Arbejde kunde finde en hel Del Eksempler frem af den Art, som vilde vise, at det slet ikke gav saa lidt. Der kunde maaske af mange Bække smaa, og ogsaa større Bække, komme en Strøm frem, der kunde aflaste de indirekte og direkte Skatter paa Erhvervslivet.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at det er en fejl Underretning, at vi har stemt imod alle Laan. I Amdsraad har vi ført akkurat den samme Politik som her, idet vi har været imod de langfristede Laan, men stemt for kortfristede Laan, der var nødvendige til f. Eks. at holde Vejbygningsarbejder o. s. v. i Gang. Lige saa nødvendigt er det nu, at Regeringen faar den Regning betalt, som den allerede har laant Beløbet paa. Den har købt, og nu skal den have betalt.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg har kun en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der peger paa, at Skattefradrag kan virke irrationelt, saaledes at der kan fremkomme Situationer, hvor man ikke faar den Godtgørelse, som i og for sig er paataenkt, det vil sige, hvor man kommer op paa højere Procenter, end naar man opererer med Gennemsnitstal, med en Indtægt, der er nogenlunde konstant, og en Formue, der er nogenlunde konstant fra Aar til Aar. Jeg kan dertil sige, at jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at en saadan Ordning er irrationel, og jeg skal tilsige min bedste Medvirkning til, hvis det ærede Medlem ønsker det, at man kommer bort fra disse Skattefradrag samtidig med, at man foretager en dertil svarende rimelig Regulering af Procenterne. Det er nemlig saadan, at man foregøgler de stakkels velhavende Skatteydere en Tilstand, som de slet ikke befinder sig i i Virkeligheden! De ved naturligtvis godt selv, at de ikke be-